

[Nyboe Andersen.]

gerne høre, om ministeren kan tilslutte sig den udtalelse, der ligger i flertalsbetænkningen her.

Vi stemmer imod mindretallets ændringsforslag og også det, der er stillet af VS uden for betænkningen.

Eva Rothenborg (FP):

Da fremskridtspartiets tidligere ordfører i denne sag ikke kunne være til stede i dag, er det blevet mig overdraget at gøre rede for partiets synspunkter, som jo næppe er dette høje ting ubekendt.

Det er i de sidste par år blevet mere og mere almindeligt, at man i visse bestemte tilfælde også føler, at man kan give udtryk for en personlig opfattelse, selv om denne i princippet skulle gå imod partiets generelle linje. Jeg vil derfor starte med at sige, at jeg i princippet ikke kan være enig i, at enhver form for u-landsbistand skal være privat og uorganiseret. Måske fordi jeg efterhånden med sorg må erkende, at erfaringen viser, at den menneskelige race ikke er helt så altruistisk i sin indstilling til medmenneskene, som man optimistisk synes at tro.

Derfor er jeg personlig tilhænger af en slags organiseret hjælpeprogram, men jeg er i allerhøjeste grad på linje med mit parti i at være modstander af et program, der svækker målsætningen ved blot at være en hæmningsløs skatteyderbetalt gavecentral, til og med en central, som selv må låne penge til indkøb af disse gaver. Jeg har tilbragt mange timer med at læse bemærkninger og spørgsmål og svar, artikler og andet lignende igennem og har gjort visse observationer.

For det første virker bistanden i den form, den nu har, på mig, som om man forærede en mand en smoking, når det, han virkelig trænger til, er et solidt sæt arbejdstøj, eller at man gav ham et elektrisk tog, når det er en trillebør, han trænger til. Jeg ved godt, at man i slutningen af det andet 10 års program nu forsøger at komme denne fejltagelse til livs gennem de forskningsprojekter, der skal udføres på stedet, og derved indrette hjælpen efter de pågældende landes aktuelle behov. Men man er stadig væk ikke kommet så langt, at man vil indse, at man forsøger at bygge et hus oppe i luften, så længe man ikke vil gå til roden af proble-

merne og starte med en tilbundsgående analyse af den sociale struktur i disse lande. Der står kostbart maskinmateriel og ruste op i mange af u-landene, simpelt hen fordi der ikke er uddannet arbejdskraft til at betjene det. Det generelle kundskabsniveau i mange af landene ligger endnu på et stadium, der svarer til, hvad man i vor del af verden så for halvandet hundrede år siden. Der er ganske vist visse steder sket et skred i udbygningen af undervisningsinstitutionerne, men det er en dråbe i havet i forhold til, hvad der er nødvendigt.

For det andet — og dette er en direkte konsekvens af det første — når den påtænkte hjælp i uhyggelig mange tilfælde ikke ud til de befolkningsgrupper, som den var tiltænkt, men ender i lommen på en lille korrump klike, for hvem det er en bevidst social politisk linje at fortsætte systemet, som det er.

De mange spørgsmål, der er blevet stillet i forbindelse med udvalgsbehandlinger, og ganske særlig besvarelsene af dem, giver mig et nedslående indtryk af, at man nok har vidst, hvad der taltes om, men har snakket udenom som katten om den varme grød, for ikke i udenrigsministeriet at kompromittere sig med en viden, som ville være meget ubehagelig i besvarelsen af disse spørgsmål. Det kan godt være, at disse spørgsmål for en stor del er stillet med et politisk sigte, men jeg har altså læst dem ud fra et rent humanistisk syn, ikke mindst på grundlag af dokumentarudsendelser fra den tredje verden, som har været sendt i fjernsynet igennem det sidste år.

I den forbindelse vil jeg gerne erindre om et par udsendelser, der handlede om de store regnskove. I den ene så man en stilfuld, ulastelig klædt statsmand i hvidt tropetøj fra et af vore store EF-lande vandre omkring med et fjernt udtryk i ansigtet og række en hvid velplejet hånd ud til sorte pampere i elskværdig sympati over katastroferne, alt medens man i baggrunden så udhungrede mænd, kvinder og børn få en mager tildeling af fødevarer sendt med fly i sække til distriktet fra et helt andet land.

Samtidig fik man oplysning om, at det landbrug med avl af bl. a. korn og grønsager, som kunne have sat indbyggerne i stand til at brødføde sig selv, var uigennemførligt, fordi man i det pågældende EF-land